

Sygn. akt VI U 993/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2020 roku

Sąd Okręgowy w Płocku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Parzybut-Dan

Protokolant: Edyta Szalkowska

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2020 roku w Płocku

na rozprawie

sprawy M. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o przywrócenie terminu, wznowienie postępowania i ponowne ustalenie wysokości emerytury

na skutek odwołania M. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 9 maja 2019 roku, znak:(...)

zmienia zaskarżone decyzje w ten sposób, że ustala wysokość emerytury M. S. od 16 lutego 2014 roku z pominięciem zastosowania art. 25 ust. 1b Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Hanna Parzybut-Dan

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 maja 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił M. S. wznowienia postępowania od decyzji z dnia 4 marca 2014r. na podstawie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r. sygn. akt P 20/16 . W uzasadnieniu swojego stanowiska organ rentowy wskazał, że zgodnie z art. 145a § 2 kodeksu postępowania administracyjnego odwołująca mogła wnieść skargę o wznowienie postępowania w terminie miesiąca od daty wejścia w życie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r. sygn. akt P 20/16 tj. do dnia 21 kwietnia 2019 r. Dni 21 i 22 kwietnia 2019 r. były dniami wolnymi od pracy, zatem ostatni termin na złożenie wniosku upłynął w pierwszym dniu roboczym tj. 23 kwietnia 2019 r. Ponieważ skarga została wniesiona w dniu 26 kwietnia 2019r. po ustawowym terminie- organ rentowy odmówił wznowienia postępowania. Decyzją z dnia 19 czerwca 2019 r. organ rentowy odmówił przywrócenia terminu do wznowienia postępowania, gdyż odwołująca nie uprawdopodobniła, że uchybienie nastąpiło bez jej winy.

Decyzja o odmowie wznowienia postępowania została zaskarżona przez M. S. do Sądu Okręgowego w Płocku. Odwołująca w uzasadnieniu podała, że decyzja z 16.10.2013 r. jest dla niej krzywdząca. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał bowiem, że decyzja została wydana z naruszeniem prawa. Ubezpieczona stwierdziła, że z powodu wadliwych przepisów i długiego oczekiwania na wyrok Trybunału Konstytucyjnego upłynęło 5 lat, a przecież

Konstytucja RP gwarantuje równe traktowanie wszystkich obywateli. Ubezpieczona wnioskiem z dnia 4 czerwca 2019 r. zwróciła się o przywrócenie terminu do złożenia skargi o wznowienie postępowania, gdyż w dniu 15 kwietnia 2019 r. wyjechała do brata do Niemiec, dopiero po powrocie 15 kwietnia zorientowała się, że przekroczyła termin do wystąpienia z skargą o wznowienie postępowania.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wniósł o oddalenie odwołania, powołując te same argumenty, które zawarł w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. S. urodziła się (...) Decyzją z dnia 16 października 2008 r. organ rentowy przyznał jej prawo do emerytury po ukończeniu 55 lat. Ubezpieczona udowodniła 30-letni okres składkowy.

(dowód: decyzja w aktach ZUS ,k. 49)

Dnia 15 stycznia 2014 r. odwołująca złożyła w organie rentowym wniosek o przyznanie prawa do emerytury w wieku powszechnym. Decyzją z dnia 4 marca 2014 r. organ rentowy przyznał jej świadczenie emerytalne na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej w wysokości 1293,81 zł brutto miesięcznie. Od podstawy wymiaru emerytury w wieku powszechnym została odjęta suma kwot wcześniej pobranych emerytur.

(dowód: decyzja z 4 marca 2014 r. – k. 11-12 akta emerytalne plik E)

Dnia 26 kwietnia 2019 r. do organu rentowego wpłynęła skarga M. S. o wznowienie postępowania od decyzji o przyznaniu emerytury w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r. sygn. akt P 20/16 wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do wniesienia skargi.

(dowód: wniosek – k.15 akt ZUS plik E)

Decyzją z dnia 9 maja 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił wznowienia postępowania od decyzji z dnia 4 marca 2014 r., gdyż skarga została złożona po upływie miesięcznego od daty ogłoszenia wyroku Trybunału Konstytucyjnego. Odwołująca nie zwróciła się też w wnioskiem o przywrócenie terminu do złożenia skargi.

(dowód: zaskarżona decyzja, k. 16 akt emerytalnych)

W dniu 19 czerwca 2019 r. organ rentowy wydał decyzję o odmowie przywrócenia terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania.

(dowód: decyzja, w aktach emerytalnych, brak numeracji karty)

Wyrokiem z dnia 6 marca 2019 r., sygn. akt P 20/16 Trybunał Konstytucyjny orzekł, iż art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1270 oraz z 2019 r. poz. 39), w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017 r., w zakresie, w jakim dotyczy urodzonych w 1953 r. kobiet, które przed 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Wyrok ten został opublikowany w Dzienniku Ustaw z dnia 21 marca 2019 r.

(bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dokumentów a także zeznań świadka D. B.. Stan faktyczny był sporny co do okoliczności związanych z żądaniem przywrócenia terminu do wznowienia postępowania. Już w skardze o wznowienie postępowania złożonej 26 kwietnia 2019 r. odwołująca wniosła o przywrócenie terminu, wskazując, że nie była świadoma. Niesporne jest to, że odwołująca wniosła skargę o wznowienia postępowania w dniu 26 kwietnia 2019 r. Uchybiła terminowi do wniesienia skargi, jednak opóźnienie było nieznaczne i wywołane niezależnymi od niej przyczynami. Uprawdopodobniła również przed Sądem, że nie mogła złożyć skargi o wznowienie postępowania w terminie do 23 kwietnia 2019 r. Ubezpieczona wyjechała bowiem w sprawach rodzinnych do Niemiec

i wróciła dnia 25 kwietnia 2019 r. Niezwłocznie w dniu 26 kwietnia 2019 r. złożyła skargę o wznowienie postępowania w organie rentowym. Fakt jej nieobecności w kraju do 25 kwietnia 2019 r. potwierdziła świadek, sąsiadka odwołującej D. B.. Zeznanie to jest wiarygodne, gdyż świadek szczegółowo opisała, kiedy odwołująca była poza granicami kraju. Świadek w tym czasie opiekowała się jej mieszkaniem.

Sąd uwzględnił wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania. Odwołująca uprawdopodobniła, że nie złożyła skargi o wznowienie postępowania w terminie bez swojej winy z powodu wyjazdu z Polski.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie jest zasadne.

Postępowanie przed Zakładem Ubezpieczeń Społecznych, które zakończyło się wydaniem zaskarżonej decyzji, zostało zapoczątkowane skargą ubezpieczonej o wznowienie postępowania i obliczenie emerytury w związku z wydaniem przez Trybunał Konstytucyjny w dniu 6 marca 2019 r. wyroku w sprawie sygn. akt P 20/16. Wyrokiem tym Trybunał Konstytucyjny orzekł, iż art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1270 oraz z 2019 r. poz. 39), w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017 r., w zakresie, w jakim dotyczy urodzonych w 1953 r. kobiet, które przed 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Przepis art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1270 oraz z 2019 r. poz. 39), którego dotyczy wyrok Trybunału, w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017 r. brzmiał: jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę na podstawie przepisów art. 26b, 46, 50, 50a, 50e, 184 lub art. 88 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2017 r. poz. 1189), podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, ustaloną zgodnie z ust. 1, pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne.

Gdy organ rentowy decyzją z 4 marca 2014 r. ustalił odwołującej prawo do emerytury w powszechnym wieku, a więc określonym w art. 24 ustawy emerytalnej, to ustalając podstawę obliczenia emerytury pomniejszył ją zgodnie z tym przepisem o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne. Obecnie odwołująca domaga się obliczenia / ponownego ustalenia emerytury z pominięciem art. 25 ust. 1 b ustawy emerytalnej.

Wskazać należy, iż skutki prawne orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego określa art. 190 ust. 3 Konstytucji RP, zgodnie z którym orzeczenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, jednak Trybunał może określić inny termin utraty mocy obowiązującej zakwestionowanego przez siebie przepisu (bądź aktu normatywnego lub jego części). Przedmiotowy wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r., P 20/16 nie zawiera odmiennego rozstrzygnięcia w tym zakresie. Orzeczenie to weszło zatem w życie z chwilą jego ogłoszenia w Dzienniku Ustaw, co nastąpiło 21 marca 2016 r. Orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego, uznające przepis za niezgodny z Konstytucją, nie burzy porządku prawnego ustanowionego tym przepisem przed wejściem orzeczenia w życie. Akt normatywny (jego część) uznany przez Trybunał za niekonstytucyjny traci moc obowiązującą na przyszłość, wobec czego moc obowiązująca tego aktu normatywnego nie rozciąga się na stany faktyczne powstałe przed ogłoszeniem orzeczenia. Nie oznacza to jednak, że akt ten (przepis) powinien być bez zastrzeżeń stosowany do takich stanów faktycznych. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd o retroaktywnym skutku orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego derogujących konkretne przepisy jako niezgodne z Konstytucją RP, który należy rozumieć w ten sposób, że uznany przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z Konstytucją przepis prawa nie może być stosowany przez sądy i inne organy w odniesieniu do stanów faktycznych sprzed ogłoszenia orzeczenia Trybunału (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 stycznia 2014 r., III UZP 3/13, LEX nr 1455747 oraz wyroki: z dnia 5 września 2001 r., II UKN 542/00, OSNP 2003 nr 2, poz. 36;; z dnia 18 grudnia 2002 r., I PKN 668/01, OSNP 2004 Nr 3, poz. 47, z dnia 24

stycznia 2006 r., I PK 116/05, OSNP 2006 nr 23-24, poz. 353; z dnia 4 lipca 2012 r., III UK 132/11, LEX nr 1288700; z dnia 26 października 2016 r., LEX nr 2191474)

Podkreślenia wymaga, że ani przepisy ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. t.j. z 2019 r. poz. 300) – zwanej dalej ustawą systemową - ani przepisy ustawy emerytalnej nie zawierają regulacji określającej zasady i tryb postępowania w przypadku uznania za niezgodny z Konstytucją przepisu stanowiącego podstawę prawną wydanej decyzji. Przepis art. 83a ustawy systemowej, który reguluje kwestię zmiany prawomocnych decyzji organu rentowego, w ust. 4 wyraźnie stanowi, że nie znajduje on zastosowania w postępowaniu o ustalenie uprawnień do emerytur i rent i ich wysokości. Z kolei w ustawie emerytalnej przepisem regulującym możliwość zmiany prawomocnej decyzji organu rentowego jest art. 114.

W sprawie brak było podstaw do zastosowania w niniejszej sprawie art. 114 ust. 1 pkt 1) i 6) ustawy emerytalnej (potencjalnie pod rozwagę można byłoby jedynie brać bowiem tylko dwie przesłanki) zgodnie z którym: w sprawie zakończonej prawomocną decyzją organ rentowy, na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, uchyla lub zmienia decyzję i ponownie ustala prawo do świadczeń lub ich wysokość, jeżeli:

1) po uprawomocnieniu się decyzji (...) ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość;

6) przyznanie świadczeń lub nieprawidłowe obliczenie ich wysokości nastąpiło na skutek błędu organu rentowego.

Odnosząc się do przesłanki „nowych okoliczności” (art. 114 ust. 1 pkt 1) ustawy emerytalnej) wskazać należy, że termin ten obejmuje swoim zakresem zarówno okoliczności faktyczne jak i okoliczności sprawy. Okoliczności faktyczne są to fakty ustalone na podstawie dowodów, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość, zaś okoliczności sprawy dotyczą uchybień organu rentowego na etapie stosowania prawa materialnego lub w trakcie podejmowania czynności procesowych. Ujawnienie nowych okoliczności polega więc na ujawnieniu faktów, która mają wpływ na powstanie prawa do świadczenia lub na jego wysokość oraz na ujawnieniu uchybień w stosowaniu prawa materialnego lub procesowego (por. wyrok SN z dnia 17 sierpnia 2016 roku I UK 333/15 Lex nr 2120891; wyrok SN z dnia 26 lipca 2013 roku III UK 145/12 Lex nr 1408199, także Kamil Antonów: Komentarz do ustawy o emerytalnej). Derogowanie normy prawnej mocą wyroku Trybunału Konstytucyjnego nie stanowi więc, w świetle powyższej wykładni utrwalonej w orzecznictwie Sądu Najwyższego, nowej okoliczności (por. także wyrok SN z dnia 18 stycznia 2004 r. I UK 228/03 OSNP 2004/19/341; z dnia 25 lutego 2008 r. I UK 249/07 OSNP 2009/11-12/152). Uchylenie mocy obowiązującej określonego przepisu nie jest – co oczywiste - okolicznością faktyczną podlegającą dowodzeniu ani nie stanowi okoliczności sprawy. Organ rentowy stosując bowiem – obecnie uchylony przepis art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej – w chwili wydawania decyzji, której dotyczy skarga o wznowienie postępowania – zastosował go prawidłowo. Przepis ten wówczas obowiązywał, a organ rentowy nie dopuścił się w tym zakresie uchybień przepisom prawa materialnego i procesowego.

Z kolei aby możliwe było uznanie, iż spełniona została przesłanka wymieniona w art. 114 ust. 1 pkt 6) ustawy emerytalnej decyzja z 6 czerwca 2013 r., na mocy której organ rentowy przyznał odwołującej emeryturę powszechną i ustalił jej wysokość, musiałaby stanowić następstwo błędu organu rentowego w rozumieniu art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej. Z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, iż zawarte w art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej określenie "błąd organu rentowego" należy rozumieć szeroko, zgodnie z tzw. obiektywną błędnością decyzji (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 1995 r., II UZP 28/94, OSNAPiUS 1995 Nr 19, poz. 242). Obejmuje on sytuacje, w których organ rentowy miał podstawy do przyznania świadczenia, lecz z przyczyn leżących po jego stronie tego nie uczynił. Za takie przyczyny można uznać wszelkie zaniedbania tego organu, każdą obiektywną wadliwość decyzji, niezależnie od tego czy jest ona skutkiem zaniedbania, pomyłki, celowego działania organu rentowego, czy też rezultatem niewłaściwych działań pracodawców albo wadliwej techniki legislacyjnej i w konsekwencji niejednoznaczności stanowionych przepisów. Oznacza to, że przedmiotowe pojęcie obejmuje również niedopełnienie obowiązku działania z urzędu na korzyść osób uprawnionych do świadczeń emerytalno-rentowych (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 19 lutego 2002 r., II UKN 116/01, OSNP 2003 Nr 24, poz. 599; z dnia 17

marca 2011 r., I UK 332/10, LEX nr 811827; z dnia 4 grudnia 2012 r., II UK 130/12, OSNP 2013 nr 21-22, poz. 258, a także uzasadnienia uchwał Sądu Najwyższego: z dnia 28 czerwca 2005 r., III UZP 1/05, OSNP 2005 Nr 24, poz. 395 i z dnia 15 lutego 2006 r., II UZP 16/05, OSNP 2006 nr 15-16, poz. 244). Pomimo, iż „błąd organu rentowego” jest wprawdzie rozumiany szeroko, jednakże „nie obejmuje sytuacji, w której organ rentowy (w chwili wydania decyzji) działa na podstawie nie budzących wątpliwości interpretacyjnych przepisów ustawy, które bez wątpienia korzystają z domniemania konstytucyjności aż do chwili uznania ich przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodne z Konstytucją. Decyzja wydana w takich warunkach nie może też być uznana za bezprawną, gdyż podstawa prawna do jej wydania odpadła dopiero po ogłoszeniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego.” (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2014 r., III UZP 3/13, LEX nr 1455747) W świetle tak rozumianego pojęcia błędu organu rentowego należy stwierdzić, że przepis art. 114 ust. 1 pkt. 6) ustawy emerytalnej nie znajduje zastosowania. Organ rentowy prawidłowo – w momencie wydania decyzji zastosował przepis art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej, którego treść nie budziła wątpliwości. Organ rentowy nie mógł wówczas odmówić jego stosowania, bowiem do jego kompetencji nie należy ocena zgodności z Konstytucją obowiązujących przepisów prawa.

Zgodnie z art. 190 ust. 4 Konstytucji RP: orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą aktu normatywnego, na podstawie którego zostało wydane prawomocne orzeczenie sądowe, ostateczna decyzja administracyjna lub rozstrzygnięcie w innych sprawach, stanowi podstawę do wznowienia postępowania, uchylenia decyzji lub innego rozstrzygnięcia na zasadach i w trybie określonych w przepisach właściwych dla danego postępowania. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia z dnia 10 stycznia 2014 r., III UZP 3/13, LEX nr 1455747: „Orzeczenie, o którym mowa w art. 190 ust. 4 Konstytucji, stanowi samodzielną i szczególną podstawę wznowienia postępowania wymienioną *expressis verbis* w przepisach regulujących postępowanie zarówno sądowe (art. 401¹ k.p.c. i art. 540 § 2 k.p.k.), jak i administracyjne (art. 145a k.p.a.). Stosownie do art. 124 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych: w postępowaniu w sprawach o świadczenia określone w niej stosuje się zaś przepisy kodeksu postępowania administracyjnego, chyba że ustawa stanowi inaczej. Za przepis, na podstawie którego może dojść do wzruszenia decyzji organu rentowego wydanej w oparciu o akt normatywny uznany orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego za niezgodny z Konstytucją, należy zatem uznać art. 145a k.p.a., w myśl którego można żądać wznowienia postępowania również w przypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową lub ustawą, na podstawie którego została wydana decyzja (§ 1), a w sytuacji określonej w § 1 skargę o wznowienie postępowania wnosi się w terminie jednego miesiąca od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. Po złożeniu takiej skargi do organu rentowego dochodzi do wznowienia postępowania, uchylenia decyzji dotkniętej opisaną wadą i zastąpienia jej decyzją uwzględniającą stan prawny, który pomija derogowaną orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego regulację.” (zob. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2018 r., I UK 355/17, LEX nr 2535343).

Sąd rozpoznał wniosek odwołującej o przywrócenie terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania, opierając się na treści art. 58 § 1i 2 k.p.a., zgodnie z którym w razie uchybienia terminu należy przywrócić termin na prośbę zainteresowanego, jeżeli uprawdopodobni, że uchybienie nastąpiło bez jego winy. Prośbę o przywrócenie terminu należy wnieść w ciągu siedmiu dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminu. Jednocześnie z wniesieniem prośby należy dopełnić czynności, dla której określony był termin. Odwołująca dopełniła tych czynności w dniu 26 kwietnia 2019 r. Sąd przywrócił odwołującej termin do złożenia skargi o wznowienie postępowania.

Możliwość uchylenia kwestionowanej we wznowionym postępowaniu decyzji i ponowne rozstrzygnięcie istoty sprawy jest możliwe tylko w czasie określonym w przepisie art. 146 § 1 k.p.a. Z treści tego przepisu wynika, iż uchylenie decyzji z przyczyn określonych 145a nie może nastąpić, jeżeli od dnia doręczenia lub ogłoszenia decyzji upłynęło pięć lat. Termin ten jest terminem prawa materialnego – mimo, że zawarty w przepisach procesowych. Jego upływ stanowi bezwzględny zakaz merytorycznego orzekania w sprawie, bez względu na przyczyny upływu. Organ zobowiązany jest go uwzględnić z urzędu. Nie podlega on ani przywróceniu ani przerwaniu. Datą rozpoczęcia jego biegu jest data doręczenia decyzji, będącej przedmiotem wznowienia. Datą końcową zaś data wydania ostatecznej decyzji w wyniku wznowienia postępowania (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 19 grudnia 2012 roku II OSK

(...) Lex nr 1367311 oraz glosa aprobująca K. S., także wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we W. z dnia 30 września 2010 roku III Sąd Apelacyjny w/We 258/10 Lex nr 757884, także M. J. w: Komentarz do Kodeksu postępowania administracyjnego).

Sąd uznał także, że w dacie wystąpienia z wnioskiem o wznowienie postępowania nie minęło 5 lat od wydania decyzji. Organ rentowy nie przedstawił dowodu doręczenia decyzji z dnia 4 marca 2014 r. Zatem nie jest wykluczone, że odwołująca otrzymała decyzję nawet w kwietniu 2014 r. Co za tym idzie, organ rentowy nie wykazał, że upłynęło 5 lat od doręczenia decyzji zgodnie z art. 146 k.p.a. Zatem Sąd na podstawie art. 145a k.p.a. i art. 151 § 1 pkt 2 k.p.a.) zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił wysokość emerytury odwołującej od daty 16 lutego 2014 r. (daty przyznania emerytury) z pominięciem zastosowania art. 25 ust.1b ustawy emerytalnej. Derogowanie normy prawnej z porządku prawnego mocą wyroku Trybunału Konstytucyjnego ma zastosowanie ex tunc czyli przywraca stan prawny od chwili zastosowania niekonstytucyjnego przepisu a jest nim data przyznania świadczenia.

Zatem Sąd na podstawie art. 477¹⁴ §2 k.p.c. orzekł jak w wyroku.

Hanna Parzybut – Dan